

PENCKÓFER JÁNOS

**A MAGÁRAMARADOTTSÁG SAJÁTOS HELYÉRŐL,
AMIT Ő LESENKNEK MOND, VALAMINT
EGY ANGYALLOBOGÓRÓL ÉS EGY MEGVAKULT
TÜKÖRRŐL**

*Megértem én, hogy le, ide, le,
senki nem kívánczik, ahol
az angyaljárás perceiben
elsötétül a tükör. Itt minden
távolabb van attól, hogy elér-
hető legyen, ezért az egyszerűbb
utat választom én is, Édes-
istenem.*

*Az álmatlan idők évadát, sárban-
járást minden elalvás előtt,
a végtelen éjszakát, ezt a gyomor-
remegést. A látni nem való
szemek tekintetét. Mikor
a test hangjaival egy ismeretlen
nyelv jelöli újra be az értelem
hiányát.*

*Miféle sötéteken mehet keresztül,
aki azt kívánja, ne tudjon
magáról? Istenem, add meg
a nemlét örömét, egy elalvásnyi
öntudatlanságot. Ki jár ilyenkor
kinn az udvaron és ki járhat
idebenn? Miféle angyallobogó az,
amely eltakar valamit abból, ami
úgyis elkövetkezik?*

*Lesenken élni annyi, mint hasonlatokra
építeni. Semmi sem az, ami,
hanem olyan, mint. Ami fölfedne,
éppen az takar. Egy megvakult
tükrön folyik az agancsveríték.
Hol a homlokom?*